

РЕШЕНИЕ

№ 7768

гр. София, 21.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 02.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **10758** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на Ю. Л. Д. от [населено място], чрез адв. П., срещу писмо изх. № 812100-15658 от 15.10.2021г. на директора на дирекция „П.“ - МВР, с което е отказано предоставяне на обществена информация по заявление за достъп до обществена информация с вх. № 812104-225 от 05.10.2021г.

Жалбоподателят посочва, че исканата информация е обществена по своя характер, тъй като с нея се предвижда събиране, обработване и съхраняване на лични данни на граждани, представляващи интерес за МВР. Това представлява намеса в личния живот на гражданите, поради което исканата обществена информация е с надделяващ обществен интерес. От нея може да се установи дали тази практика е съобразена с Регламент 2016/679 и да се повиши прозрачността и отчетността на задължения субект, като гражданите си създадат представа за това. Информацията е налична при органа, поради което същият дължи предоставянето ѝ. Незаконосъобразно е прието, че информацията няма обществен характер и не е посочено правното основание, на което не се предоставя. Същата не попада в чл. 37 от ЗДОИ, нито достъпът до нея се ограничава по чл. 13, ал.2 от ЗДОИ. По същество информацията под формата на методически указания има нормативен характер и е следвало да бъде обнародвана. Поради това се иска отмяна на процесния отказ и връщане на преписката на административния орган за предоставяне на исканата обществена информация. Претендират се разноси.

Ответникът - директора на дирекция „П.“ – МВР, редовно уведомен, чрез

процесуалния си представител изразява становище за недопустимост, и алтернативно – за неоснователност на жалбата. Подробни съображения развива в писмени бележки по съществуто на спора. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на пълномощника на жалбоподателя.

Административен съд София-град, като се запозна с изложеното в жалбата и приложените по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Ю. Л. Д. е подал заявление за достъп до обществена информация с вх. № 812104-225 от 05.10.2021г., с което е поискал да му бъде предоставена информация от ответника, съдържаща се в заповед № 8121з-972 от 26.07.2017г. на министъра на вътрешните работи и утвърдените с нея методически указания за организация на дейността на полицейските органи по определяне, категоризация и наблюдение на лица, представляващи интерес, с всички актове за изменение, допълнение или отмяна на горните.

С писмо № 812100-15658 от 15.10.2021г. на директора на дирекция „П.“ - МВР е прието, че търсената информация няма обществен характер. Същата отразява спецификата и особеностите на дейността на полицейските органи по чл. 6, ал.1, т.1 от ЗМВР – оперативно-издирвателна, и по т.3 – разследваща, като в указанията се съдържа информация какви лични данни се събират и какви оперативни методи и способности се използват. Предоставянето на такава информация според ответника би нарушило принципа на чл.6, ал.1, т.6 от ЗДОИ – гарантиране на сигурността на обществото и държавата. Освен това исканите документи са вътрешноведомствени и не уреждат отношения извън МВР. Поради това не съществува задължение на субекта по чл.3 от ЗДОИ за предоставянето им. Решението е съобщено на жалбоподателя на 15.10.2021г., а жалбата срещу него е подадена на 25.10.2021г., видно от пощенско клеймо върху плик на л.17.

По делото е представена заповед № 8121з-972 от 26.07.2017г. на министъра на вътрешните работи и утвърдените с нея методически указания за организация на дейността на полицейските органи по определяне, категоризация и наблюдение на лица, представляващи интерес. От чл.1 от указанията става ясно, че същите създават правилата за дейността по определяне, категоризация и наблюдение на лица, представляващи интерес за полицейските органи, както и съсредоточаване, регистриране, систематизиране, поддържане и използване на информацията за тях. Целта е предотвратяване и разкриване на престъпления и други противоправни деяния. Информацията се въвежда в АИС и включва идентификационни данни, основания за определяне на лицата, като такива представляващи интерес, категория на лицата според чл.5 от указанията, данни за наложена мярка за неотклонение, информация за осъществяваното наблюдение и контрол. Част от тази информация е класифицирана. Посочените са потребителите на информацията, срока на регистрация – 3 год., масивите, от които се събират данните, ред за регистрация, обхват на събираната информация.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата срещу процесното решение е допустима. Същата е подадена в рамките на срока по чл. 149, ал.1 от АПК, насочена е срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт – отказ от предоставяне на обществена информация, с който се засягат права и интереси на подателя на заявлението, като не

му се предоставя исканата от него обществена информация. Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Постановеният отказ е издаден от компетентен орган. Министърът на вътрешните работи е задължен субект по смисъла на чл.3, ал.1, т.1 от ЗДОИ. Същият е възложил правомощията си по ЗДОИ на директора на ДПНД съгласно заповед № 81213-603 от 25.05.2021г.

По отношение изискването за форма, съдът намира, че са налице съществени пороци при мотивирането на акта. Изложените доводи не представляват факти, чието подвеждане към хипотезата на приложима правна норма да пораздат упражненото от органа правомощие. Неправилно е посочено и приложеното от органа правно основание за постановления от него отказ – чл.2 от ЗДОИ.

Достъпът до обществена информация е субективно право, предоставено на физическите и юридическите лица от Конституцията - чл. 41, ал. 1 и 2, във вр. с чл. 4, ал. 1 и 3 ЗДОИ. К. законодател е този, който с оглед на значението на правото на достъп до информация за съществуването на конституционно установения ред, е формулирал същото като право на всеки. Понятието "всеки" в чл. 41, ал. 1 от Конституцията, казва К. съд в своето решение № 7 от 4.06.1996 г. на Конституционния съд по конституционно дело № 1/1996 г., „очевидно поставя правото да се търси, получава и разпространява информация в общия контекст на комуникационните права“, т.е. на свободата на словото, което „представлява един от фундаменталните принципи, върху които се гради всяко демократично общество, и едно от основните условия за неговия напредък и за развитието на всеки човек“. Правото на всеки на достъп до информация е част от „цялостната конституционна защита на различните аспекти на процеса на свободна комуникация“. Именно поради тази същност на правото на достъп до информация, К. съд изрично подчертава изключителната важност „на това да се даде възможност релевантната за управлението на обществените процеси информация да бъде достояние на всеки, който иска да я получи“.

Легалното определение на понятието „обществена информация“ се съдържа в чл.2, ал.1 ЗДОИ – всяка информация, свързана с обществения живот в Република България, която дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона лица. Съгласно цитираното определение, в обхвата на "обществена информация" по смисъла на ЗДОИ попадат всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти.

Съгласно чл. 10 от ЗДОИ официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия, а съгласно чл.11 от ЗДОИ служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации. Предвид тази законодателна уредба настоящият състав намира, че исканата от жалбоподателя информация по заявлението от 05.10.2021г. е обществена такава по определението на чл. 2, ал. 1 ЗДОИ с официален характер, тъй като се съдържа в акт на задължения субект - арг. от чл. 33, т.9 от ЗМВР, на основание на който са приети процесните указания. Съгласно посочената норма, Министерството на вътрешните работи се ръководи от министър, който издава правилници, наредби, инструкции и заповеди. Съдът изиска от ответника процесните указания и след като се запозна с тяхното съдържание, достигна

до извод за пълната необоснованост довода, че същите са вътрешноведомствени и не уреждат отношения извън МВР. След като всяко лице по чл.5 от указанията може да представлява интерес за дейността на полицейските органи, то те съдържат обществена информация, пряко свързана с обществения живот в Република България и дейността по разкриване и предотвратяване на престъпления. Освен това информацията, съдържаща се в указанията, дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти – в случая полицейските органи, както по превенция на престъпления, така и за евентуална злоупотреба и произвол при упражняване на правомощията им. С тази информация не се нарушава принципа на чл.6, ал.1, т.6 от ЗДОИ – гарантиране на сигурността на обществото и държавата, тъй като указанията представляват поредица от правила спрямо неограничен кръг субекти, а не конкретна информация за конкретно лице, която може да има и класифициран характер – чл. 1, ал.5 от Указанията.

Съдът не констатира никакво легитимно основание за постановяването на отказ по заявлението на жалбоподателя за предоставяне на исканата информация в предпочитаната от него форма. Налице е хипотезата на чл. 12, ал.3 от ЗДОИ, според която достъпът до официална информация извън случаите по ал. 1 и 2 е свободен и се осъществява по реда на този закон.

Предвид изложеното писмо изх. № 812100-15658 от 15.10.2021г. на директора на дирекция „П.“ - МВР, с което е отказано предоставяне на обществена информация по заявление за достъп до обществена информация с вх. № 812104-225 от 05.10.2021г., следва да бъде отменено, като преписката се върне на ответника за ново произнасяне чрез предоставяне на исканата официална обществена информация.

При този изход на спора основателна се явява претенцията на жалбоподателя за разности в размер на 10лв. държавна такса. Адвокатското възнаграждение в условията на чл. 38, ал.2 от ЗАдв. във връзка с чл. 8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения следва да се изплати на адвоката, осъществил процесуално представителство. Предвид определяне на възнаграждението на минимума, възражението за неговата прекомерност се явява неоснователно.

Така мотивиран и на основание чл. 143, ал.1 и чл.172, ал.2 от АПК Административен съд София-град, Второ отделение, 41 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ писмо изх. № 812100-15658 от 15.10.2021г. на директора на дирекция „П.“ - МВР, с което е отказано предоставяне на обществена информация по заявление за достъп до обществена информация с вх. № 812104-225 от 05.10.2021г. от Ю. Л. Д. .
ВРЪЩА административната преписка на директора на дирекция „П.“ - МВР за предоставяне на исканата информация в 14- дневен срок от постановяване на решението.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на Ю. Л. Д. от [населено място] сумата от 10 лв. държавна такса по делото, а на адв.М. В. П. сумата от 500лв. адвокатско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл. 40, ал.3 от ЗДОИ.

СЪДИЯ: